

Arrest

nr. 130 678 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 31 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij werd op 18 januari 2014 opgehouden aan de grenscontrole bij gebrek aan een duidelijk reismotief. Verzoekende partij dient daaropvolgend een asielaanvraag in.

1.2. Op 31 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22.7 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene diende op 20.01.2014 voor het eerst een asielaanvraag in in België, samen met haar drie minderjarige kinderen en haar meerderjarige zoon (...).

Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene op 18.01.2014 werd opgehouden aan de grenscontrole bij gebrek aan een duidelijk reismotief. De betrokkene was daarbij in het bezit van een paspoort met geldig Schengenvizum, afgeleverd door de Italiaanse instanties. Bijgevolg maakt de betrokkene het voorwerp uit van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 24.01.2014 en stelde daarbij de Russische Federatie op 15.01.2014 verlaten te hebben en via Moskou naar België gereisd te zijn, waar ze op 18.01.2014 zou aangekomen zijn.

De betrokkene gaf bij haar gehoor aan dat ze haar paspoort met geldig visum verkreeg via een zekere Irina. De betrokkene stelde overigens niet op de hoogte te zijn dat haar paspoort een visum bevatte voor Italië.

Gezien bovenstaande vaststellingen werd op 28.01.2014 een verzoek gericht aan de Italiaanse instanties, teneinde de betrokkene over te nemen. De Italiaanse instanties werden daarbij verzocht bij hoogdringendheid een antwoord te verschaffen en dit op grond van artikel 21(2) van de Verordening 604/2013.

Op 31.03.2014 werden de Italiaanse autoriteiten ervan in kennis gesteld verantwoordelijk te zijn geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en haar minderjarige kinderen op grond van artikel 22(7) van de Verordening 406/2013 en dit bij ontstentenis

We merken op dat de Italiaanse instanties op 31.03.2014 eveneens geïnformeerd werden verantwoordelijk te zijn geworden voor de behandeling van de asielaanvraag van dhr. (...), de meerderjarige zoon van betrokkene, op grond van artikel 22.7 en dit bij ontstentenis van een antwoord op het overnameverzoek dd. 28.01.2014, zoals voorzien binnen artikel 22(6) van de Verordening 406/2013.

Gedurende het gehoor dd. 24.01.2014 werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot een asielaanvraag in te dienen in België en of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene stelde daarbij dat ze gewoon het land wilde verlaten en dat ze uiteindelijk naar België kwam omdat haar broer hier reeds verblijft. De betrokkene gaf daarbij tevens aan net omwille daarvan de voorkeur te hebben voor een verder verblijf in België, eerder dan zich naar Italië te begeven.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze met betrekking tot het land waar zij een asielaanvraag wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In de Verordening 343/2003 worden immers de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Elke lidstaat is overigens gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent moet tevens worden opgemerkt dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrouwbare feiten en omstandigheden aannemelijk te maken, dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM.

Italië werd bij ontstentenis van een antwoord op ons terugnameverzoek d.d. 28.01.2014 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene. Dit impliceert dat de betrokkene na overdracht in Italië een asielaanvraag zal kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een volledig onderzoek van haar asielaanvraag. Met betrekking tot de wens van de betrokkene om in België te blijven, omwille van het feit dat haar broer reeds legaal in België verblijft en zij in Italië geen familie heeft, dient opgemerkt te worden dat artikel 9

en 10 van Verordening 604/2013 inderdaad de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielaanvraag bij de Lidstaat leggen, waar gezinsleden van de aanvrager verblijven in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling of (erkende) vluchteling. Er moet echter worden opgemerkt dat betrokkene ten overstaan van haar in België verblijvende familie niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven door artikel 2 g) van Verordening 604/2013 (echtgenoot of ongehuwde partner of minderjarige kinderen). Bovendien dient opgemerkt te worden, dat de betrokkene op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat de persoon waar zij naar verwijst effectief haar broer zou zijn, noch waar of in welke hoedanigheid hij in België zou verblijven. De betrokkene beschikt zelfs over geen enkele aanwijzing, teneinde aan te tonen dat de persoon waar zij naar verwijst en die haar broer zou zijn effectief in België zou verblijven.

Verder wijzen we er op dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag ook geen elementen aanbrengt die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen de betrokkene en haar broer een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij haar broer noodzakelijk maakt zoals voorzien onder artikel 16 van de Verordening 604/2013.

Voor wat betreft de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verder kunnen - indien nodig - voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: system and core problems", april 2011; Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR/Jussbuss, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern en Oslo, mei 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011", 07.09.2011; UNHCR, aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Uit deze rapporten kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten (rapport OSAR p. 20). Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Een kopie van deze rapporten werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De betrokkene stelde voorts bij haar gehoor, onafgezien van haar vermeende broer, in België geen familie te hebben, noch elders in Europa.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het gehoor dat haar zoon Kuramagomed soms flauw valt door alle mishandelingen die hij heeft meegemaakt. Desalniettemin bracht de betrokkene noch bij het gehoor, noch na het gehoor geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven om te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan de Italiaanse instanties zouden verhinderen of dat de betrokkene vanwege redenen van gezondheid bij overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

De Italiaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(' , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel

Overwegende dat de verzoekster een eerste middel nemen uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van het artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het artikel 27§3 van de verordening 604/2013, zogenaamd Dublin III, evenals van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Overwegende dat de verzoekster krachtens het artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, het recht op een effectief beroep heeft.

Dat het artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten inderdaad stelt dat : "Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen".

Dat het Grondwettelijk Hof onlangs gevonnisd heeft dat elke kandidaat-vluchteling inzake asiel het recht op een effectief beroep heeft.

Dat het Grondwettelijk Hof in een arrest van 16 januari 2014 gevonnisd heeft: "Le droit à un recours effectif reconnu par l'article 47 de la Charte doit, en application de l'article 52, paragraphe 3, de celle-ci, être défini par référence au sens et à la portée que lui confère la Convention européenne des droits de l'homme. Il suppose dès lors également que le recours soit suspensif et qu'il permette un examen rigoureux et complet des griefs des requérants par une autorité disposant d'un pouvoir de pleine juridiction.

Par ailleurs, le droit à un recours effectif tel qu'il est garanti dans le contentieux de l'asile par l'article 39 de la directive précitée est applicable, non pas à la mesure d'éloignement du territoire, mais bien à la décision rejetant la demande d'asile. Il en découle qu'il suppose un examen, non seulement du grief tiré du risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas d'expulsion du requérant vers un pays où ce risque existe, mais également des griefs tirés de la violation des dispositions relatives à l'octroi du statut de réfugié ou de la protection subsidiaire" (Grondwettelijk Hof, 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014).

Dat het artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 nochtans aan de verzoekster slechts toestaat een beroep tot vernietiging in te dienen, dat niet schorsend is, wat haar belet de argumenten aangaande ITALIE in te roepen en de behandeling van de asielaanvraag in dit land.

Dat de verzoekster dus op elk ogenblik teruggedreven zou kunnen worden.

Dat er bijgevolg een discriminatie bestaat tussen de kandidaten-vluchteling waarvan de asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen en de kandidaten-vluchteling aan dewelke de tegenpartij een beslissing tot weigering van verblijf betekend.

Dat bijgevolg een prejudiciële vraag zoals in het beschikkend gedeelte geformuleerd gesteld dient te worden.

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de Verordening DUBLIN III daarenboven in haar artikel 27§3 voorziet dat de Lidstaten de verplichting hebben aan de asielaanvrager een redelijke termijn te laten om zijn beroep tot schorsing in te dienen, en dat zij bijgevolg eveneens de verplichting hebben de overplaatsing te schorsen in afwachting van de beslissing betreffende het verzoek tot schorsing van de bijlage 26quater.

De bestreden beslissing bijgevolg het artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, samengelezen met het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het artikel 39§1 c) van de Richtlijn 2005/85/CE schendt.”

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.1.3. Wat de opgeworpen schending van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) betreft volstaat het op te merken dat, inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar uit de bespreking van het tweede en derde middel blijkt verder dat zij de schending van deze bepaling niet aannemelijk maakt, noch de schending van enige andere bepaling van het EVRM, waardoor zij de schending van artikel 13 EVRM dus niet dienstig kan aanvoeren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest betreft, verbindt de verzoekende partij deze opgeworpen schending aan het feit dat zij geen volwaardig beroep in volle rechtsmacht zou kunnen indienen. Zij verwijst naar de volgende overweging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014: *“Par ailleurs, le droit à un recours effectif tel qu’il est garanti dans le contentieux de l’asile par l’article 39 de la directive précitée est applicable, non pas à la mesure d’éloignement du territoire, mais bien à la décision rejetant la demande d’asile. Il en découle qu’il suppose un examen, non seulement du grief tiré du risque de violation de l’article 3 de la Convention européenne des droits de l’homme en cas d’expulsion du requérant vers un pays où ce risque existe, mais également des griefs tirés de la violation des dispositions relatives à l’octroi du statut de réfugié ou de la protection subsidiaire”* (Grondwettelijk Hof, 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014). In casu gaat het echter niet om een weigering van een asielaanvraag, maar wel om een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verwijzing naar voormeld arrest is aldus niet dienstig.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing niet betwist dat de Dublin III Verordening van kracht is op huidig geschil. Waar de verzoekende partij schijnt voor te houden dat artikel 27 van deze Verordening de Raad zou verplichten diens beroep en huidige vordering tot schorsing in volle rechtsmacht te behandelen om een daadwerkelijk beroep mogelijk te maken, kan dergelijke verplichting niet in de Verordening terug gevonden worden.

Voorts ziet de Raad niet in op basis van welke bepaling de “Dublin III Verordening” een beroep met volle rechtsmacht oplegt aan de Lidstaten. Evenmin verduidelijkt verzoekende partij in het verzoekschrift op welke wijze een behandeling in volle rechtsmacht het te nemen arrest zou kunnen wijzigen.

In de mate verzoekende partij verwijst naar artikel 27 van de Dublin III Verordening en meent dat deze geschonden is luidt deze bepaling:

“1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.

2. De lidstaten stellen een redelijke termijn vast waarbinnen de betrokkene zijn recht op het instellen van een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig lid 1, kan uitoefenen.

(...)

4. De lidstaten kunnen bepalen dat de bevoegde autoriteiten ambtshalve kunnen besluiten de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar.

(...)”

Uit deze bepaling blijkt geen verplichting tot opschorting van de bestreden beslissing. Immers houdt het woord “kunnen” geen verplichting in. Voorts ziet de Raad niet het belang in van de opmerking van de verzoekende partij waarbij deze verwijst naar artikel 27, §3 van de Dublin III Verordening en stelt dat zij in de gelegenheid moet zijn binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten, nu de verzoekende partij tijdig een gewone vordering tot schorsing heeft weten in te stellen én - indien de uitvoering van de bestreden beslissing imminent zou worden – de mogelijkheid heeft een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het indienen van dergelijke vordering werkt schorsend.

Evenmin kan verzoekende partij zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de “Procedurerichtlijn” nu de bestreden beslissing geen beslissing over een asielaanvraag betreft en enkel een beslissing is over welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag.

Gelet op voorgaande bestaat er geen noodzaak tot het stellen van een prejudiciële vraag. Het verzoek daartoe wordt verworpen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Tweede middel

Overwegende dat de verzoekster een tweede middel neemt uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van het beginsel van behoorlijk bestuur evenals van het algemeen beginsel van de bewijskracht van geschriften tot regel verheft door de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

Dat het Hof van Cassatie in een arrest van 19 oktober 2000 eraan herinnert heeft dat de beslissing die bepaalt dat de handelingen een bewering inhouden die er zich niet in bevindt of die geen bewering inhouden die zich erin bevindt het beginsel van de bewijskracht van geschriften schendt (arrest nr. C90245F).

Dat de tegenpartij van mening is dat de terugkeer van de verzoekster naar ITALIE in de best mogelijke omstandigheden zal kunnen plaatsvinden.

Dat zij aanduidt dat ITALIE lid van de Europese Unie is, zodat er geen enkele reden is om te achten dat de Italiaanse overheden de asielaanvraag van de verzoekster niet behoorlijk zouden onderzoeken.

Dat zij naar meerdere verslagen verwijst, volgens dewelke de behandeling van de asielaanvragen door de Italiaanse overheden niet aan een schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is gekoppeld.

Dat de verzoekster echter opmerkt dat de tegenpartij verkeerde besluiten uit deze verslagen trekt.

Dat zo uit het verslag van de NOAS blijkt dat « The most striking characteristic of the Italian asylum system is the lack of support, in terms of accommodation and integration, for the majority of those granted a permit. The situation leaves thousands of refugees – including many considered vulnerable – without proper means of taking care of themselves. The statement collected during the interviews for this report indicate that the lack of reception and integration opportunities is the main reason as to why an increasing number of asylum seekers and refugees choose to leave Italy for other European countries” (p. 5 van het verslag).

Dat de organisatie trouwens aanraadt dat “In light of the current situation caused by the dramatic influx of refugees to Italy from Africa, other European countries should initiate a coordinated stop of returns of

asylum seekers to Italy until it is proven that Italian authorities are capable of providing proper reception facilities” (p.6 van het verslag).

Dat, zelfs indien integratieprogramma's van de asielaanvragers rechtzinnig zijn, velen van hen geen toegang tot deze hebben, zodat zij niet tot een regelmatig werk en een behoorlijke huisvesting toegang kunnen hebben.

Dat, het onthaalsysteem, volgens de organisatie, ver is van alle behoeften te beantwoorden : “The problems include both a general shortage of capacity and substandard quality of much of the existing accommodation. A large part of the accommodation offered is in centers intended for short stays, established for dealing with emergency situations with high volumes of applications. These provisional centers are generally not suitable for promoting integration during the asylum procedure. The more developed centers neither have sufficient capacity for asylum seekers in the procedure nor those who have received a permit. Many asylum seekers and refugees are therefore left to manage very difficult living conditions” (p.17 van het verslag).

Dat problemen blijven bestaan voor de onthaalcapaciteit van de asielaanvragers die in het kader van de DUBLIN verordening naar Europese landen teruggezonden worden (p. 20 van het verslag).

Dat de organisatie, in tegenstelling tot hetgeen de tegenpartij volhardt, besluit dat “The unwillingness of Italian authorities to fully finance necessary assistance for refugees in the country is mirrored by the foreign policy. The prevalent notion in Italy is that it is impossible for the country to handle every refugee arriving from the south and the east, and that other European countries must take a larger part of the responsibility. The Dublin system is not popular” (p.33 van het verslag).

Dat zij eveneens een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen aanhaalt, dat stelt dat een terugkeer van de Afgaan in Italië een schending van het artikel 3 van de Verordening uitmaakte (p.35 van het verslag).

Dat de toestand in een verslag van mei 2011 van de OSAR ook ver van ideaal is : “C'est un fait que l'Italie peine encore à fournir des installations pour accueillir correctement tou(te)s les requérant-e-s comme prescrit par la directive sur les conditions d'accueil⁴. Les requérant-e-s courent les risques de se voir refuser l'accès aux droits garantis par l'acquis de l'UE en matière d'asile pendant toutes les phases de la procédure d'asile et sans le système prévu en matière d'intégration » (p. 5 du rapport).

Dat « Les principaux problèmes du système italien sont dus au fait que le système d'accueil n'est pas adapté au nombre des requérant-e-s. En théorie, après un court séjour dans un centre d'accueil et d'enregistrement (les CARA⁵ sont conçus pour une période d'identification et abritent jusqu'à 1000 requérant-e-s; au total, environ 2000 places sont disponibles), les requérant-e-s d'asile devraient être transféré-e-s dans des autres centres, plus petits, pour la procédure, lesquels offrent des mesures d'intégration et de meilleures conditions d'hébergement (centres du SPRAR⁶ avec environ 3000 places disponibles⁷). Théoriquement, les requérant-e-s d'asile qui ont obtenu un statut devraient être capables de se suffire à eux/elles-mêmes après le séjour dans un tel centre (qui dure normalement jusqu'à six mois). La loi italienne autorise les requérant-e-s d'asile à travailler après six mois... Comme le système ne fournit de loin pas assez de places au total, les autorités ne sont pas en mesure d'offrir un hébergement approprié à tou-te-s les requérant-e-s d'asile selon le schéma décrit ci-dessus. L'aide sociale (nourriture, abri, intégration, etc.) prévue dans le domaine de l'asile est liée au séjour des intéressé-e-s dans un centre, ce qui crée de graves problèmes pour celles et ceux qui n'y trouvent pas de place. En plus, le séjour dans un centre n'est accordé que pour une période limitée. Par conséquent, après cette période, les requérant-e-s d'asile se retrouvent sans aucune aide ou assistance de la part des autorités. Ces problèmes concernent toutes les personnes relevant du domaine de l'asile – pas seulement celles qui font l'objet de la procédure, mais aussi celles qui ont obtenu le statut de réfugié ou une protection subsidiaire ou humanitaire ».

Dat de OSAR eveneens de problemen van medische bijstand aangeven die de kandidaten-vluchtelingen in Italië kunnen ondergaan (p. 7 du rapport).

Dat de kandidaten-vluchteling in het algemeen eveneens voor problemen staan om een baan te vinden : « Dans la société italienne, les requérant-e-s d'asile sont confronté-e-s au manque de possibilités et à une constante lutte pour leur survie à tel point qu'ils et elles sont également exposé-e-s au risque d'entrer dans la criminalité et dans la prostitution » (p. 29 van het verslag).

Dat de OSAR besluit dat « Il y a de quoi douter sérieusement que la situation en Italie soit conforme aux exigences de la Convention relative au statut des réfugiés en matière d'assistance, de protection et d'aide à l'installation des réfugiés d'une manière décente et durable. Un Etat envisageant de renvoyer un-e requérant-e d'asile dans le cadre du système de Dublin est dès lors tenu d'évaluer les conditions que celui-ci ou celle-ci trouvera après avoir été transféré-e » (p. 37 van het verslag).

Dat daarenboven « Le règlement Dublin II ne protège pour le moment les personnes que contre un refoulement en chaîne vers le pays persécuteur mais pas contre une vie dégradante dans les autres pays membres. Toutefois, dans son récent arrêt en la cause M.S.S. c. Belgique et Grèce,¹⁵³ la Cour européenne des droits de l'homme retient que bien qu'il n'existe pas une obligation générale pour les

Etats d'assurer un certain niveau de vie aux réfugié-e-s, l'Etat d'accueil a néanmoins une obligation – également au vu de l'acquis de l'UE en matière d'asile – de veiller à ce que la personne concernée ne soit pas constamment exposée au dénuement et à l'insécurité dans sa vie de tous les jours. Les constatations faites par la délégation et résumées dans le pré-sent rapport permettent pour le moins de douter sérieusement que l'Italie remplisse ses obligations prévues par le droit international et européen » (p. 43 van het verslag).

Dat uit zijn recenter verslag van oktober 2013, die de tegenpartij eveneens aanhaalt, blijkt dat « les normes italiennes se situent bien en deçà de celles de l'acquis en matière d'asile à bien des égards. Il y a de quoi douter sérieusement que la situation en Italie soit conforme aux exigences de la Convention relative au statut des réfugiés en matière d'assistance, de protection et d'aide à l'installation des réfugiés d'une manière décente et durable ».

Dat de OSAR eraan toevoegt dat « un Etat envisageant de renvoyer un-e requérant-e d'asile dans le cadre du système de Dublin est dès lors tenu d'évaluer les conditions que celui-ci ou celle-ci trouvera après avoir été transférée ».

Dat de l'OSAR besluit dat « après avoir décrit les sérieuses carences du système italien au niveau des conditions d'accueil et des conditions sociales, la délégation recommande qu'il soit renoncé aux transferts vers l'Italie pour éviter le risque réel de plonger tôt ou tard des personnes dans des conditions de vie insoutenables, après leur exclusion des structures italiennes de l'asile ».

Dat de ODAE de kwestie in 2012 eveneens onderzocht heeft, en tot hetzelfde besluit gekomen is : de asielaanvragers die naar Italie teruggezonden worden « sont sans protection, sans aide à l'intégration ni accès assuré à l'alimentation. En hiver, leur situation est encore plus précaire ».

Dat de kandidaten-vluchtelingen, in tegenstelling tot hetgeen de tegenpartij in de bestreden beslissing beweert, in Italie onbetwistbaar slecht onthaald worden.

Dat de verzoekers een nieuw verslag van de ECRI indienen, die in februari 2012 gepubliceerd werd, en dat stelt dat : « L'ECRI recommande aux autorités italiennes de revoir les conditions d'accueil dans les CDA et les CARA afin de veiller à ce qu'ils répondent à l'ensemble des besoins des personnes qui y sont hébergées, tant sur les plans médicaux et sociaux qu'en termes d'assistance juridique ».

Dat men verder in het verslag kan lezen : L'ECRI réitère sa recommandation aux autorités italiennes de veiller à ce que les demandeurs d'asiles ne soient pas laissés dans l'indigence au cours de l'examen de leur demande ».

Dat de tegenpartij een verkeerde interpretatie van de vermelde verslagen weergeeft en zo de bewijskracht van de geschriften schendt.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken, die met het onderzoek van de ontvankelijkheid van een asielaanvraag gelast is, in feite dient na te gaan welke Staat verantwoordelijke is en, indien België het niet is, de mogelijkheid dient te ramen of de door het artikel 3§2 van de Dublin conventie voorziene soevereiniteitsclausule toegepast kan worden.

Dat het middel gegrond is."

2.2.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan

behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

2.2.4. Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat verzoekende partij – nu zij rechtstreeks naar België is gevlogen en nooit in Italië is geweest – geen enkele persoonlijke ervaring heeft met een mogelijk slechte behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Zij gaf tijdens het gehoor ook enkel maar te kennen voor België te kiezen als land waar zij asiel wenste te bekomen omdat er hier een broer van haar verblijft.

De Raad merkt daarbij op dat – nu verzoekende partij thans verwijst naar rapporten waaruit zou moeten blijken dat zij onmenselijk of vernederend zal behandeld worden door de Italiaanse autoriteiten –uit een arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Departement blijkt dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-II-criteria (in casu Dublin III-criteria) verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou immers strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan.

Het Hof van Justitie stelt hierbij uitdrukkelijk:

"Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen. In een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen." (HvJ, Grote Kamer, arrest in de zaken O-411/10 en C-493/10, 21 december 2011, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-(in casu Dublin III) Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *"ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest"* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat verhinderd wordt indien ernstig gevreesd moet worden dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

2.2.5. Verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar de door de verwerende partij gebruikte rapporten en andere informatie betreffende de situatie van asielzoekers

in Italië, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat geen elementen die er op wijzen dat verzoekende partij bij haar overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat verzoekende partij geen elementen aanhaalde die zich verzetten tegen een overdracht naar Italië omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse overheden.

2.2.6. In casu wordt dan ook vastgesteld dat verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

2.2.7. Derhalve wordt nagegaan of verzoekende partij met de algemene rapporten en algemene informatie waarnaar zij verwijst en waaruit zij citeert, aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.8. In casu voert verzoekende partij aan dat asielzoekers die worden overgedragen aan Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

2.2.9. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt vooreerst dat de gemachtigde de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht en dat de rapporten die de verwerende partij gebruikte om haar argumentatie kracht bij te zetten, heeft betrokken op de aanvraag van verzoekende partij. Er kan niet besloten worden dat de gemachtigde niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Voorts dient gewezen worden op een recente uitspraak van het EHRM waarin werd gesteld dat:

“78. Taking into account the reports drawn up by both governmental and non-governmental institutions and organisations on the reception schemes for asylum seekers in Italy, the Court considers that, while the general situation and living conditions in Italy of asylum seekers, accepted refugees and aliens who have been granted a residence permit for international protection or humanitarian purposes may disclose some shortcomings (see paragraphs 43, 44, 46 and 49 above), it has not been shown to disclose a systemic failure to provide support or facilities catering for asylum seekers as members of a particularly vulnerable group of people, as was the case in M.S.S. v. Belgium and Greece (cited above). The reports drawn up by the UNHCR and the Commissioner for Human Rights refer to recent improvements intended to remedy some of the failings and all reports are unanimous in depicting a detailed structure of facilities and care to provide for the needs of asylum seekers (see paragraphs 43-49 above). The Court would also note the manner in which the applicant was treated upon her arrival in Italy in August 2008, in particular that her request for protection was processed within a matter of months and accommodation was made available to the applicant along with access to health care and other facilities. Against this background, the Court considers that the applicant has not shown that her future prospects if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3 (see, inter alia, Ireland v. the United Kingdom, 18 January 1978, § 162, Series A no. 25; Jalloh v. Germany [GC], no. 54810/00, § 67, ECHR 2006-IX; Haidn v. Germany, no. 6587/04, § 105, 13 January 2011; and M.S.S., cited above, § 219). There is no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy or that, if she encountered difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner to any request for further assistance.” (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië).

2.2.10. In de bestreden beslissing wordt naast andere rapporten nog verwezen naar de rapporten van OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy”, mei 2011 en NOAS, “The Italian approach to asylum: Systems and core problems”, april 2011, waarbij de Raad vaststelt dat dit laatste meer gedetailleerde, uitgebreide en concrete informatie bevat omtrent de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II-Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Bij de beoordeling van de gegevens uit het NOAS rapport waarnaar beide partijen verwijzen moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes waarnaar de verzoekende partij verwijst hetzij uit citeert. Bovendien maakt dit rapport een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggebracht naar Italië.

Lezing van het NOAS rapport van april 2011 leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen. Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend krijgen in het politiestation, bv. in de luchthaven, de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de autoriteiten die in de nabijheid zijn van het politiestation (NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de 'Questura' zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van een verzoeker die door middel van zijn raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport waarin duidelijk wordt omschreven welke concrete stappen de verzoeker dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Uit dit rapport blijkt tevens dat diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, meestal toegang krijgt tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen. Zij hebben ook de mogelijkheid om beroep in te stellen indien reeds een negatieve beslissing werd genomen omdat zij het Italiaans grondgebied hebben verlaten zonder het resultaat van de procedure af te wachten. (pagina 13-14 voormeld verslag).

Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin-II-Verordening betreft, meldt voormeld rapport dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA- centra onder meer in Rome en in Malpensa. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. In de 'Fiumicino' luchthaven krijgen Dublinterugkeerders opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR opvangsysteem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang. Voorts blijken opvangplaatsen in Italië niet alleen voorzien te worden via het SPRAR opvangsysteem doch tevens via lokale projecten die opereren buiten het SPRAR opvangsysteem (pagina 20-23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er in Italië opvangcapaciteit is en dat asielaanvragen er wel degelijk worden behandeld. Er bestaan verschillende opvangmogelijkheden waar verzoekende partij in principe toegang tot heeft, zodat zij niet aannemelijk maakt dat er voor haar, bij terugkeer, geen mogelijke toegang tot opvang of dienstverlening bestaat, ondanks een actuele problematiek van massale toestroom van asielzoekers en migranten.

Uit het UNHCR rapport 2013 blijkt dat UNHCR tevreden blijft met de algemene beschermingsstandaarden die in het kader van de asielprocedure wordt gehanteerd door de Italiaanse overheden, inclusief de erkenningsgraad van personen met nood aan internationale bescherming (UNHCR 2013, 7 e.v.) In juni 2013, heeft Italië een "Special Support Plan" ondertekend waardoor het land met het oog op de versterking van een aantal aspecten van zijn asielbeleid en asielsysteem ondersteuning zal verkrijgen van het Europees Ondersteuningsbureau voor asielzaken (EASO). (UNHCR rapport juli 2013, p. 2)

Uit de rapporten blijkt verder dat Italiaanse overheden specifieke opvangplaatsen voorzien voor Dublin-terugkeerders in zogenaamde transit accommodatie-centra waar deze Dublin-terugkeerders tijdelijk worden opgevangen totdat ze kunnen doorstromen naar een zgn. SPRAR- of CARA-opvangcentrum of een lokaal opvangproject (UNHCR 2013, 11 e.v.). Zulke transit accommodatie-centra bestaan in de belangrijkste luchthavens, met name Rome en Milaan, alsook in Bari en Venetië. Diegenen die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating, verliezen hun opvangplaats. Verzoekende partij is echter niet in dat geval. Uit de rapporten blijkt verder dat Dublin-terugkeerders soms enkele dagen in de luchthaven moeten verblijven zonder enige accommodatie, maar dat dit probleem zich voordoet wanneer de Italiaanse autoriteiten niet afdoende worden geïnformeerd over de komst van een asielzoeker die in het kader van de Dublinverordening wordt overgedragen (Schweizerische Flüchtlingshilfe, 2013). In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de Belgische autoriteiten de Italiaanse autoriteiten minstens drie werkdagen op voorhand in kennis stellen van de daadwerkelijke overdracht, zodat de nodige voorbereidingen in Italië kunnen worden getroffen. Bovendien kan de huidige raadsman van de verzoekende partij haar informeren over de eventueel te nemen stappen in het geval van calamiteiten.

Uit de internationale rapporten waarop de gemachtigde zich steunt, blijkt dus duidelijk dat er opvangcapaciteit is. Er bestaan verschillende opvangmogelijkheden waar de verzoekende partij in principe toegang tot heeft zodat zij niet aannemelijk maakt dat er voor haar bij terugkeer geen mogelijke toegang tot opvang zal zijn. Verder blijkt uit het recente UNHCR rapport van 2013 dat het UNHCR wordt betrokken bij de Nationale Coördinatiegroep met het oog op planning en coördinatie van interventies aangaande de opvang en integratie van asielzoekers en vluchtelingen en dat het Italiaanse ministerie van binnenlandse zaken heeft toegezegd om het aantal opvangplaatsen uit te breiden van 3000 tot 5000 en eventueel 8000 plaatsen. Het UNHCR geeft aan dat, niettegenstaande er nog regionale verschillen zijn, Italië opvang kan bieden aan een significant aantal asielzoekers. Weliswaar wordt ook in dit rapport melding gemaakt van een aantal noemenswaardige problemen, maar die hebben voornamelijk betrekking op de situatie van bijzonder kwetsbare groepen -waartoe de verzoekende partij niet behoort- en op de situatie van erkende vluchtelingen dat alsnog niet aan de orde is nu de verzoekende partij asiel vraagt en nog niet werd erkend.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat de rapporten die zijn opgesteld na voornoemd arrest van het Europese Hof van die aard zijn dat een ander besluit zich opdringt.

Uit bovenstaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt. De bewering van de verzoekende partij *“Dat de tegenpartij een verkeerde interpretatie van de vermelde verslagen weergeeft en zo de bewijskracht van de geschriften schendt”* kan derhalve niet gevolgd worden.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3.1. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Derde middel

Overwegende dat de verzoekster een derde middel neemt uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, evenals van het artikel 17 van de verordening 604/2013, zogenaamd Dublin III.

Dat de verzoekster uitgelegd heeft dat zij naar België gekomen was omdat haar broer er wettelijk verbleef.

Dat de tegenpartij van mening is dat de artikelen 9 en 10 van de verordening Dublin III niet van toepassing kunnen zijn om reden dat haar broer niet als een familielid in de zin van het artikel 2 van de vermelde verordening aangezien kan worden.

Dat de tegenpartij de toepassing van het artikel 17 van deze zelfde verordening echter niet onderzocht heeft.

Dat, zelfs indien dit onder de discretionaire macht van de tegenpartij ressorteert, deze de toepasbaarheid ervan dient te onderzoeken, onder straffe van de hele zin van deze wettelijke beschikking te ontnemen.

Dat, volgens deze laatste « L'État membre dans lequel une demande de protection internationale est présentée et qui procède à la détermination de l'État membre responsable, ou l'État membre responsable, peut à tout moment, avant qu'une première décision soit prise sur le fond, demander à un autre État membre de prendre un demandeur en charge pour rapprocher tout parent pour des raisons humanitaires fondées, notamment, sur des motifs familiaux ou culturels, même si cet autre État membre n'est pas responsable au titre des critères définis aux articles 8 à 11 et 16. Les personnes concernées doivent exprimer leur consentement par écrit ».

Dat de tegenpartij, buiten de vazen van de verzoekster ten opzichte van de behandeling van haar asielaanvraag door de Italiaanse overheden, rekening had moeten houden met het verband dat tussen de verzoekster en haar broer bestaat.

Dat het feit dat de verzoekster niet aangetoond heeft dat de ene van de andere afhankelijk is niet toestaat de toepassing van deze wettelijke beschikking af te wijzen.

Dat het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens inderdaad aan eenieder het recht op een privaat en familiaal leven waarborgt.

Dat bijgevolg een humanitaire reden wegens familieomstandigheden wel degelijk aan de Belgische overheden toeliet zich voor de behandeling van haar asielaanvraag bevoegd te verklaren.

Dat het middel gegrond is.”

2.3.2. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Artikel 17 van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Wat de opgeworpen schending van artikel 17 van de Dublin-III Verordening betreft, volstaat het op te merken dat deze bepaling zelf stelt dat het om een discretionaire bepaling gaat, en het dus om een mogelijkheid voor het bestuur gaat, en niet om een verplichting. Bovendien verwijst de bepaling naar de mogelijkheid om een asielaanvraag toch te onderzoeken *“teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden”*. De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze als volgt besliste: *“Bovendien dient opgemerkt te worden, dat de betrokkene op geen enkele manier aannemelijk kan maken dat de persoon waar zij naar verwijst effectief haar broer zou zijn, noch waar of in welke hoedanigheid hij in België zou verblijven. De betrokkene beschikt zelfs over geen enkele aanwijzing, teneinde aan te tonen dat de persoon waar zij naar verwijst en die haar broer zou zijn effectief in België zou verblijven. Verder wijzen we er op dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag ook geen elementen aanbrengt die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen de betrokkene en haar broer een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij haar broer noodzakelijk maakt zoals voorzien onder artikel 16 van de Verordening 604/2013.”* De verzoekende partij maakt de schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening dan ook niet aannemelijk.

2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij betwist zoals uit voorgaande bespreking is gebleken op geen enkele wijze in concreto de motieven van de bestreden beslissing aangaande haar voorgehouden broer. Derhalve is niet bewezen dat verzoekende partij wel degelijk een broer heeft op het Belgische grondgebied.

Zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat verzoekende partij een broer heeft die verblijft op het Belgische grondgebied, *quod non*, wijst de Raad er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). In casu toont de verzoekende partij dit geenszins aan.

Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER